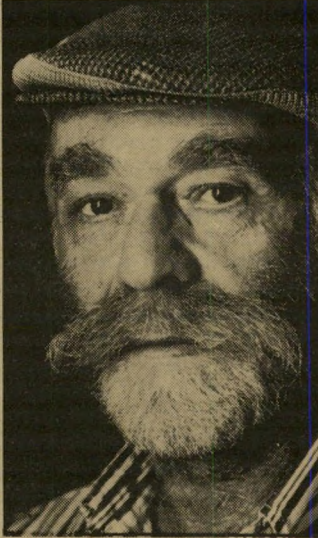

(המשך מעמוד 27)
 לראשונה ב־1927, שלח אליי דן פגיס את מיכתבו השני, המתוארך 21.12.73: לישראל הר שלום רב, ותודה לך על "בבית המרפא" של דויד פוגל. בהוצאת סיפריית "תר-מיל". זה רעיון מצויין לכלול את הסיפור בסידרה!
 ועוד בנינין פוגל. הוצאת הקיבוץ המאוחד הבטיחה להוציא מהדור רה מתוקנת (והפעם מתוקנת באמת) של שיריו. וכבר שלחתי להם עותק מוגה לכל פרטיו. כנהוג בארץ, לא טרחו לענות לי. אבל אני מקווה שלפחות לא יפירו את הבטחתם. ושוב תודה ולהתראות. דן פגיס.

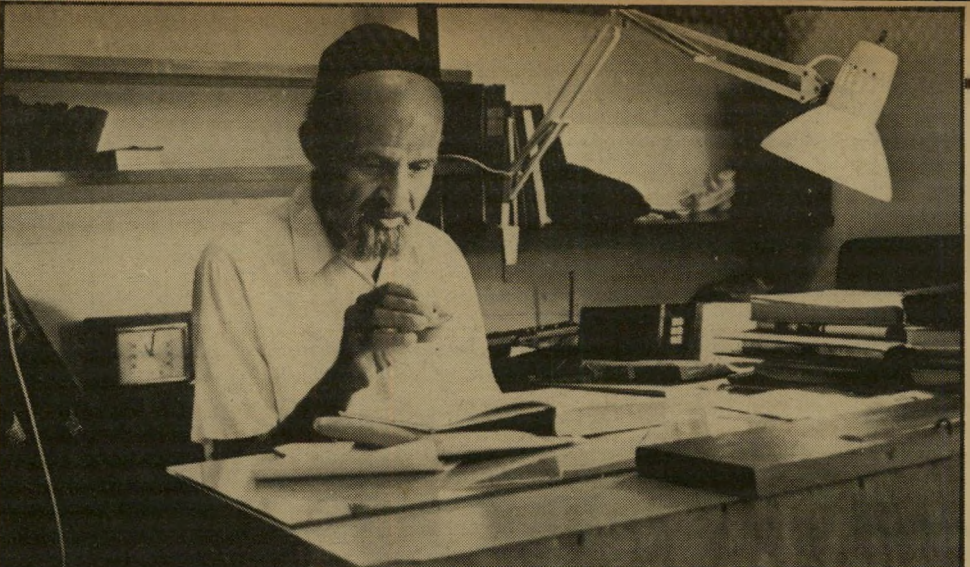
ישראל הר
 70 תיקונים

על דאטפת

בקשר לפולמוס המתנהל מעל דפי העולם הזה וידיעות אחרונות בין דן מירון ונתן זך לשימחתם של אחרים ולמגינת ליבם של אחרים, ואני ביניהם. ארשה לעצמי להעיר, וזאת מתוך היכרות אישית את הנ"ל (שניהם השתתפו איתי בפיקריוז'ונים שונים בעריכת כתבי העת עכשיו):
 לדן מירון מתאימה המימרה: "על דאטפת אטפוך וסוף מטייפיר יטפוף". ולנתן זך, עם כל הערכתי הכנה אליו כמשורר כפי שזה בא לביטוי בחלק משיריו, הרי חושבני שבניקורת ופולמוס הגויים כמיקרה זה.

לתרגם או לא לתרגם

מכובדי,
 גויפה שנזפת בעמיתך (?) דן מירון על שאינו מתרגם פסוקים, פיתגמים וניבים לטיניים שהוא מצטט לעברית, למענו של הקורא שאינו בקיא ברזיה של שפה זו, מעוררת כעיות וסוגיות בעלות השלכות החורגות הרבה מעבר לתחומיה של מחלוקת זו שביניכם. מושגים וניבים לטיניים (ומרוע רק לטיניים? הרי יש גם רבים הנטולים מן הגרמנית כמו Weltschmerz או הצרפתית) הם חלק ממורשת תרבותית ובעבר היו נהירים לכל בני תרבות. גם היום תמצא אותם כשהם מופיעים בספרים ובמאמרים רציניים ככל שפות אירופה והאמריקות (כולל אמריקה הלטינית) מבלי שהכותב יביא בצידם את תרגומם ללשונו שלו. השאלה היא אם מורשת זו אבדה לבלישנו, ואולי מן הראוי היה דווקא להקפיד שהיא תוקנה לתלמידי בתי הספר ולסטודנטים שלנו כחלק הכרחי מהשכלתם הכללית. שאם לא כן, כיצד יוכלו אי פעם לקרוא חיבור ביקורתי או מדעי כשפה זרה? האם אתה נאמת חושב שיש צורך לתרגם a propos או condition humaine? מ צאק

עסקייתונאי שריאבי
 שימוש נואל וכוזב!

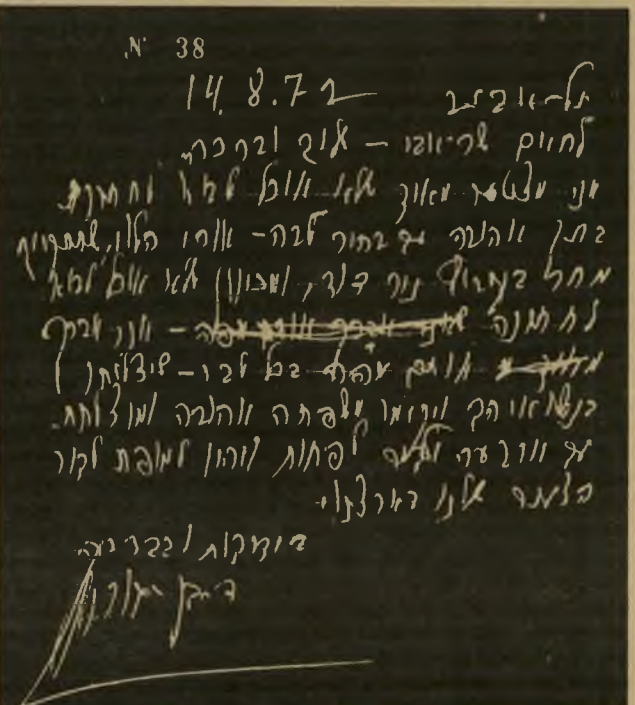
בעיקבות ררישתו של דויד בן גוריון למצות את חקירת העסקיביש. רבים מנאמניו של מי שכונה "הוקן" לא התלהבו מהחלטתו לפרוש ממפא"י ולהקים מפלגה חדשה. משה דיין התנדרב בנוחיות על הגדר, עד הרקה האחרונה ממש, ורק אז הצטרף למפלגה החדשה. החידוש במיכתבו הארוך של שריאבי הוא בכך שגם שימעון פרס, שנחשב כאחד המקורבים ביותר אל בן גוריון מבין נערי, לא התלהב לתמוך בו. (ואכן, כאשר צורף דיין לממשלת האחדות ערב מלחמת ששת הימים, ניצל פרס את ההזדמנות והחזיר את רפ"ל למפא"י. בן גוריון לא חזר, והקים מפלגה עצמאית עם ייגאל הורביץ ואיסר הראל. רפ"ל קיבלה ב־1965 עשרה מנדטים, ואילו הרשימה של בן גוריון ב־1969 זכתה בארבעה מנדטים.)
 שריאבי: "42 שנים עיתונאי, עוד

המיכתב שהקפיץ את

כפקודת הנציב העליון ארתור וקופ (הנציב העליון באמצע שנות השלושים, שנחשב כאוהד היישוב).
 "מצעירותי הייתי מחסידיו של בן גוריון. התפתחה בינינו ידידות. איש לא ידע עליי. לא, זאת לא היתה ידידות במחתרת, אבל גם לא היתה ידידות מופגנת.
 כיצד היכרתי אותו? כשמפא"י התחילה להתפלג — סיעה ג', סיעה ב'

"אני אוהב אותך!" אמר לי בן גוריון

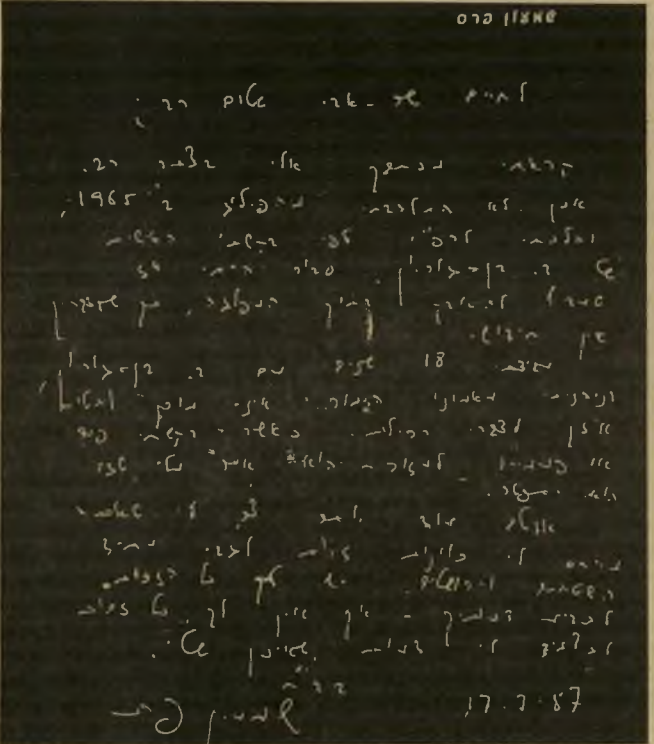
— התנהל ויכוח בהשתתפות בן גוריון כסניף מפא"י ברחוב כריהורה. במהלך הוויכוח קמתי והתווכחתי איתו. לא בהריפות, אבל התווכחתי.
 "אחר כך פגש אותי בן גוריון במדרגות של הוועדה הפועל, תפס אותי חזק בכתפיים ואמר: אני אוהב אותך, אבל את החשבון נעשה פעם! מאז התפתחה בינינו ידידות."
 שריאבי מנפנף כהוכחה לידרדות

מיכתב של בן גוריון לשריאבי
 "אני מצטער מאוד..."

פרס

אני חצי מת, חצי חי. החום הזה יש לי מדי פעם לחץ כחזה, המשבש לי את כל מחשבותיי ואת כל תוכניותיי, כך סיפר חיים שריאבי — שם שאינו אומר דבר לרבים מקוראיי העיתונים כיום.
 אילו תוכניות? אני הולך להתלבש על הרב הנה, מה שמו. נו, את לא יודעת מיהו? הרב הספרדי הזה מירושלים, זה הרב של ש"ס — עובדיה יוסף. בקשר למה? בקשר להרהרבותי. לפני המיכתב תב לפרס לא כתבתי מיכתבים. כתבתי לעיתון. אחרי פרס, אני אעלה על הרב הזה!
 הרובר הוא פנסינור חביב בן 77, שהיה עיתונאי בדבר כמשך שנים רבות, ואף נושא בייחוס מישפחתי — אחיו היה יושב ראש הכנסת, העסקן התימני ישראל ישעיהו שרעבי.
 ברירתו הצנועה ברמת אביב, עולה שריאבי על גדוליהאומה, ומפיג בכך את השיעמום הפוקד אותו. אולי הוא מפגיץ אורחות טובה, אולי הוא מצליח להרגיז כמה אנשים ולעורר מיני מהומות.
 איך זה עובד? שריאבי — גבר צנוע שריאיתו נחלשה במקצת, אך זיכרונו מרחיק עשרות שנים לאחור — יושב בניחותא על כיסאיונו שלו במימרתו המוצלת, ומאזין לרדיו. ביום השישי שמעתי את הרב

מיכתבו של פרס לשריאבי
 בצער רב...

במירפסת, ושמע ברדיו את שימעון פרס. השניים מכירים זה את זה עוד מהתקופה שקדמה להקמת רפ"ל.
 פרס, סיפר שריאבי, נאם בלהט על ועידה בינלאומית, והתהדר בשמו ובדיעותיו של דויד בן גוריון, מורו ורבו. "זה הקפיץ אותי" סיפר העי

חיים שריאבי, עסקן ותיק ממוצא תימני, הצליח להקפיץ את פרס. הוא כגע בו בנקודה הרגישה ביותר: יחסיו עם דויד בן גוריון

תונאי בדימוס, "ואו החלטתי לעלות עליה"
 או גם ירה יריה. אולי קיווה שזאת תהיה פצצה.
 מה בדיוק הקפיץ את שריאבי? מה גרם לו לצאת למערכה ולכתוב מיכתב ארוך ומפורט לממלא מקום ראשי הממשלה ושרי החוץ?
 כרי להבין התנגחות זו יש לחזור לשנת 1965, תקופת הקמתה של רפ"ל

עובדיה יוסף ברדיו. זה הקפיץ אותי. אני הולך להתלבש עליו.
 "איך? ישבתי כל השבת, הוצאתי כאלה ציטטות, ששערותייך יסמרו!"
 כוכב נולד